

Arrest

nr. 304 379 van 5 april 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DENUTTE *loco* advocaat B. DHONDT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

Jij, S.K.S., verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, je bent Pashtoun en moslim. Je bent op [...] januari 2006 geboren in Peshawar, Pakistan. Je familie was al voor jouw geboorte naar Pakistan verhuisd. In Pakistan ging je naar school tot de achtste graad. Je ging ook twee jaar naar de 'madrasa' in Pakistan en je hielp je vader in zijn winkel. Gezien de winkel van jouw vader was afgebrand, besloot je vader samen met jullie terug te keren naar Afghanistan, naar het dorp Shabo in Haska Mena district (Deh Bala), in de provincie Nangarhar. Je hebt ongeveer acht maanden tot een jaar in Afghanistan gewoond. Tijdens deze periode hielp je jouw vader in zijn kleermakerij.

Terug in Afghanistan had jouw vader zijn eigen winkel. Op een dag ging je vader naar het district om stoffen te kopen. Jij bleef in de winkel. De grenspolitie kwam langs en vroegen om je vader. Je vertelde hen dat hij niet aanwezig was. Ze gaven jou herstellwerk en uniformen om te strijken. Toen de grenspolitie bij jou in de winkel stond, passeerden er Taliban. Zowel jij als de politiemannen zagen hen. Er ontstond een gevecht tussen beide partijen. Twee Taliban werden gedood en één agent van de grenspolitie geraakte gewond. De overlevende Taliban zagen jou bij je winkel. Vervolgens beschuldigden zij jou van verraad. Jij en je vader verlieten het dorp de ochtend na het gevecht, op aanraden van de dorpingen. Enkele dagen nadat jullie het dorp hebt verlaten en naar een vriend van je vader bent gegaan, namen de Taliban de macht over in Afghanistan. De Taliban vielen jullie woning binnen en vroegen naar jou en je vader. Daarnaast informeerden zij bij de dorpingen naar jullie.

Tien tot vijftien dagen na de machtsovername van de Taliban (augustus 2021) verliet jij het land. Je reisde via Pakistan en via Iran tot Turkije. Vervolgens reisde verder via Griekenland, via Bulgarije, via Servië, via Hongarije, via Oostenrijk en via Zwitserland. Vanuit Zwitserland reisde je verder langs Frankrijk tot België. Jij was ongeveer zeven of acht maanden onderweg. Je diende een verzoek om internationale bescherming in te België op 7 maart 2022.

Na je vertrek uit Afghanistan kwamen de Taliban nogmaals langs je woning op zoek naar jou. De rest van je familie verhuisde naar de vriend van je vader, waar hij ten tijde verbleef.

Ter staving van je verzoek om internationale bescherming leg je jouw 'Proof-of-Registration'(PoR)-kaart uit Pakistan en een enveloppe neer ,alsook kopieën van de PoR-kaarten van je ouders, de 'taskara' van je grootvader, een foto van een brand en een foto van jullie gezin neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratieve dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde 'protection officer', die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat jij doorheen jouw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan jouw beweerde problemen met de Taliban, en niet in het minst omdat je hierover onlogische en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

Zo verklaarde jij initieel bij aankomst in België dat de Taliban je vader hebben beschuldigd dat hij de politie zou hebben opgebeld (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, p.4). Echter verklaarde jij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS dat jij diegene was die beschuldigd werd van spionage (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 3.5 & NPO, p.15). Ook je verklaringen over de wijze waarop jullie de politie zouden hebben geïnformeerd, blijkt uiteenlopend bij de verschillende asielinstanties. Zo verklaarde je bij aanvang van je verzoek om internationale bescherming dat jouw vader de politie zou hebben opgebeld. Bij de DVZ en tijdens je onderhoud op het CGVS vertel je echter dat de grenspolitie toevallig in jullie winkel was met enkele opdrachten (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 3.5 & NPO, p.15). Dat jij hierover geen eenduidige verklaringen kan afleggen, is opmerkelijk en ondermijnt de waarachtigheid van

jouw verklaringen. Deze elementen betreffen namelijk de fundamenteën voor jouw verzoek om internationale bescherming. Wanneer je geconfronteerd wordt met deze flagrante tegenstrijdigheden, ontken je de voorgaande verklaringen. Dat kan niet volstaan. Jij geeft echter geen afdoende uitleg voor deze discrepantie in jouw eigen verklaringen (NPO, p.18-19). Jouw advocaat haalt aan het einde van het persoonlijk onderhoud aan dat deze tegenstrijdigheden niet in acht genomen kunnen worden gezien niet nagegaan kan worden of dit correct werd genoteerd. Echter betreft dit zo'n uiteenlopende verklaringen, dat het wel erg frappant zou zijn dat dit een louter een menselijke fout betreft bij het noteren van jouw verklaringen (NPO, p.27). De ambtenaar die deze verklaringen heeft genoteerd heeft er immers zelf geen enkele baat bij om deze anders weer te geven dan door jou naar voor is gebracht. De loutere ontkenning van voorgaande verklaringen alsook de stelling dat dit een schrijffout betreft bieden bijgevolg geen verschoning voor de vastgestelde incoherenties. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van je asielrelaas bijgevolg in ernstige mate.

Voorts verklaar je dat de Taliban jouw winkel passeerden toen de grenspolitie zich bij jou in de winkel bevond. Zowel jij als de grenspolitie zagen hen, waarna een gevecht plaatsvond, zo vervolg je (NPO, p.15). Overigens verklaar je dat de Taliban je beschuldigden dat jij de soldaten naar de winkel had gelokt om er de Taliban op te wachten (NPO, p.19). Echter is het wel zeer merkwaardig dat de Taliban vrij rondlopen in het dorp doorheen de dag, wanneer zij niet gezien zouden willen worden. Dat zowel jij als de grenspolitie hen bij dag in het oog kregen, verbaast ten zeerste. Des te meer gezien je zelf verklaart dat de Taliban nooit hun locatie wilden vrijgeven, omdat de politie hen anders zou kunnen arresteren (NPO, p.8). De onvoorzichtige en nonchalante aanpak die jij de Taliban toeschrijft is op zich weinig geloofwaardig. Dat jij vervolgens werd beschuldigd van spionage is evenmin aannemelijk. Jij was gewoon in de winkel aan het werk. Dat jij de enige persoon zou zijn geweest die hen zou hebben zien passeren, klinkt opnieuw weinig aannemelijk. Er waren immers nog andere winkels in je dorp (NPO, p.7). Dat jij net op dat moment samen met de agenten van grenspolitie in de winkel stond, doet geen afbreuk aan het feit dat de Taliban vrij rondliepen op straat en de grenspolitie hen evengoed in het oog kon krijgen, net als alle andere mensen en winkeliers.

De situatie die jij schetst waardoor jij beschuldigd zou zijn geweest van spionage kan aldus niet als geloofwaardig worden beschouwd.

Over de gebeurtenissen na je vertrek uit Afghanistan kan je maar zeer weinig kwijt. Je vertelt dat je familie je inlichtte dat de Taliban nogmaals op zoek kwamen naar jou. Gevraagd daar meer over te vertellen, zeg jij dat je familie jou geen extra informatie heeft gegeven. Je herhaalt dat ze op bezoek kwamen bij jou en ook bij je familie. Gevraagd hoe lang na je vertrek dit bezoek plaatsvond, kan je geen antwoord geven (NPO, p.20). Echter kan het ten zeerste verbazen dat je contact had met je familie en niet meer kan vertellen dan dat ze nogmaals op bezoek kwamen, zonder hier wat informatie over kwijt te kunnen. Men moge verwachten dat je op de hoogte bent van de bedreigingen die de Taliban aan jou hebben gericht, en ingediend nodig, zelf het initiatief zou hebben genomen om meer details en bijzonderheden te weten te komen van wat er zich precies bij jullie thuis heeft afgespeeld en is gezegd. Ook dit draagt bij tot het ongeloofwaardige karakter van je asielrelaas.

Het CGVS wijst er verder op dat je geen geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de huidige verblijfplaats van je familie. Jij verklaart dat je sinds twee maanden niet weet waar jullie gezin zich bevindt. Je stelt dat je vader je informeerde dat zij niet meer bij de familievriend in Jalalabad konden verblijven en dat ze er vervolgens zijn vertrokken. Je vervoegt dat jij geen contact meer hebt met hen sinds twee maanden (NPO, p.11-12). Je vertelt langs de ene kant dat je vader je heeft ingelicht dat ze zijn vertrokken. Daarnaast zeg je dat je vader je zou inlichten als ze naar een betere plek zouden verhuizen, wat hij niet heeft gedaan. Deze vage en onvolledige verklaringen doen de wenkbrauwen fronsen. Men zou toch kunne verwachten dat jouw vader minstens zou hebben toegelicht wat hun verblijfopties waren na hun vertrek bij de vriend in Jalalabad. Bovendien moge men verwachten dat jij en je familie in Afghanistan afspraken zouden hebben gemaakt over hoe contact te houden, via welke weg of kanalen, minstens contactnummers zouden hebben uitgewisseld. Je stelt dat je ouders "zonder telefoon" zijn (NPO, p.12). Je vader vindt de telefoon gebruiken niet leuk en je broers en zus zijn te jong om een telefoon te gebruiken, zo leg je uit (NPO, p.11). Deze verklaring raakt kant noch wal. Men moge verwachten dat je vader alsnog een telefoon in gebruik neemt, zelfs indien hij dit niet graag doet, om zijn zoon in het buitenland te kunnen bereiken. Daarnaast dringt de vraag zich op om welke reden jij en je familie geen systeem hebben overlegd hoe elkaar te kunnen bereiken; hetzij met een eigen telefoon, hetzij via andere personen.

Indien zij effectief dienden te vertrekken bij de familievriend, moge men verwachten dat zij je concrete informatie meegeven over waar ze naartoe zouden verhuizen en hoe het verdere contact zou verlopen. Ook je paternale tante H., verblijvend te Antwerpen zou je kunnen bijstaan in de zoektocht naar je ouders, waar je nochtans nergens melding van hebt gemaakt (NPO, p.12). Concluderend kan er niet worden aangenomen

dat jij en je familie geen contact meer hebben. Bijgevolg kan het CGVS dan ook geen geloof hechten aan het gegeven dat je in jouw land van herkomst niet meer op een familiaal netwerk zou kunnen terugvallen.

Tot slot wijst het CGVS op jouw verklaringen over je verblijf in België. Jij leeft hier in vrijheid, je gaat naar school en je speelt voetbal in je vrije tijd. Daarnaast verklaar je dat je rook (NPO, p.22). Je voegt toe dat je af en toe alcohol consumeert. Wanneer je gevraagd wordt of er dingen zijn die je zou moeten doen in Afghanistan die je niet wilt, vertel je dat je altijd naar de moskee zou moeten gaan en vijf keer per dag dient te bidden. Je voegt evenwel toe dat je uiteraard meedoet aan de ramadan, twee of drie keer per dag bidt en dat je de koran reciteert. Daarnaast stel je dat jij niet je eigen kapsel zou kunnen kiezen in Afghanistan. Je verwijst overigens naar het tekort aan onderwijs voor je zus (NPO, p.23). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je laat echter na in concreto aan te tonen dat jouw gedachtengoed, bijvoorbeeld over je geloof, zodanig wijzigde dat je niet meer zou kunnen terugkeren naar je land van herkomst. Waar je verwijst naar het feit dat je geen alcohol zal kunnen drinken of sigaretten roken, moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid. Het afzweren van dergelijke zaken kan bezwaarlijk als een vorm van vrijheidsberoving of inbreuk op jouw identiteit worden beschouwd. Evenmin toon jij met je betoog aan dat jouw uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat je bij terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de Taliban of andere gewapende groeperingen. Wat scholing betreft, is deze nog altijd gangbaar voor Afgaanse jongens.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door jou ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan je niet als vluchteling worden erkend.

De door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Jouw jouw Proof-of-Registration (PoR)-kaart uit Pakistan en de kopieën van de PoR-kaarten van je ouders zijn louter een aanduiding van jullie tijdelijk verblijf in Pakistan, wat in deze beslissing niet betwist wordt. Inmiddels waren jullie alweer in Afghanistan woonachtig en werkzaam. De kopie van de taskara van je grootvader duidt de identiteit van je grootvader aan, wat evenmin in twijfel wordt getrokken. Echter kan uit bovengenoemde identiteits- en verblijfsdocumenten niets worden afgeleid over mogelijke problemen die jij in Afghanistan gekend zou hebben. De foto van de brand verwijst volgens je verklaringen naar de brand in jullie winkel in Pakistan, wat geen betrekking heeft op de vluchtelementen die jij aanhaalt ten opzichte van jouw land van herkomst, namelijk Afghanistan. De foto waarop je familieleden staan afgebeeld, geven uitsluitend je familieleden weer - aangenomen dat het effectief jouw familie is - maar zijn niet in staat om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van je asielmotieven om te buigen. Tot slot kan de enveloppe de appreciatie van het CGVS eveneens niet ombuigen, gezien dit stuk hoogstens aantoont hoe jij poststukken hebt ontvangen. Dient hier toch ook toegevoegd dat enkel jouw PoR-kaart een origineel stuk betreft, de andere documenten betreffen allemaal kopieën. Het CGVS wijst op de zeer relatieve bewijswaarde van kopieën in het algemeen, aangezien deze makkelijk te manipuleren zijn, en de herkomst ervan niet kan worden nagegaan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v)

het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral

religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de

Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Haska Mena district (Deh Bala) binnen de provincie Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te

voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020).

Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontegensprekend, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_Cit

[ry Mazar Shari](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EUAA Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij acht maanden tot een jaar hebt verbleven in Afghanistan, waarna je op 15-jarige leeftijd Afghanistan hebt verlaten. Hieruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel jij je vader te hebben geholpen in zijn kledingwinkel in Afghanistan (NPO, p.10). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat jij je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Daarenboven beschik je er nog over een familiaal netwerk dat je daarbij kan ondersteunen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van "[a]rtikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna "Vluchtelingenconventie") en de artikelen 48/3 t.e.m. artikel 48/6 en artikel 57/1, §4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet"), artikel 9 van de Voogdijwet, artikel 14 van het KB van 11 juli 2003, artikel 24 van het Handvest van Grondrechten, artikelen 2 en 3 juncto 13 EVRM, artikel 10 lid 3 onder b) van de Procedurerichtlijn en de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheds- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur".

In een eerste onderdeel geeft verzoeker een uitgebreide en hoofdzakelijk theoretische uiteenzetting inzake het hoger belang van het kind, met verwijzingen naar relevante bepalingen, rechtspraak en rapporten. In casu wordt benadrukt dat amper rekening gehouden werd met de jonge leeftijd van verzoeker.

Verder gaat verzoeker in op zijn geloofwaardigheid en hekelt hij het gebruik van de MINTEH-fiche:

"Verwerende partij schrijft in de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen op het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het CGVS verschillen van hetgeen opgetekend werd in de Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling.

Voor begeleide minderjarigen en volwassen verzoekers wordt er geen dergelijke fiche ingevuld. De minteh-fiche maakt enkele optekeningen over de redenen dat een minderjarige gevlucht zou zijn, maar dit gebeurt voordat de NBMV de bijstand geniet van een voogd, voordat de NBMV de mogelijkheid heeft gehad een advocaat te raadplegen (het is de voogd die de advocaat aanstelt). De minteh-fiche wordt niet ondertekend, de verklaringen worden niet voorgelezen, er wordt niet gekaderd waartoe de aantekeningen dienen en welke rol ze spelen in de asielprocedure. De minteh fiche wordt ook niet meegegeven met de verzoeker.

Het gaat met andere woorden om een eenzijdige optekening door de Dienst Vreemdelingenzaken van vluchtmotieven, zonder de vereiste bijstand of omkadering. Er is geen duidelijke wettelijke basis voor de Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling.

Op deze manier is de kans bijzonder groot dat er fouten en/of slordigheden in terechtkomen, en wordt de procedurele kwetsbaarheid van een niet-begeleide minderjarige net verhoogd in plaats van geremedieerd, en wordt er volledig voorbijgegaan aan de rol en bescherming die de voogd moet bieden en die de procedurele garanties voorzien in de Procedurerichtlijn moeten bieden.

[...]

Verwerende partij vindt 2 zaken opmerkelijk aan verzoekers verklaringen en meent op die basis dat zijn verklaringen geloofwaardigheid missen.

Ten eerste vindt ze het opmerkelijk dat de Taliban overdag door het dorp passeerden aangezien ze zich normaliter wilden verbergen. Dat zou onvoorzichtig en nonchalant zijn van hen en daarom ongeloofwaardig. Verwerende partij verzuimt dergelijke stelling over de werkwijze van de Taliban ook maar met enige bron te ondersteunen.

Ten tweede is het feit dat de Taliban verzoeker van spionage zou beschuldigd hebben ook onaannemelijk volgens verwerende partij, gezien verzoeker niets verkeerd had gedaan en gewoon aan de slag was in de winkel.

Verwerende partij gaat ervan uit dat als de Taliban iemand beschuldigt van spionage, deze beschuldigingen ook enige grond hebben. Ook voor die stelling wordt er geen enkele informatie aangedragen.

EUAA heeft in het rapport van 2017 over het geviseerde geweld van de Taliban een hoofdstukje opgenomen over burgers die door de Taliban beschuldigd werden van spionage, een term die in het rapport vaak tussen haakjes wordt geplaatst, wat aangeeft dat het ook voor EUAA duidelijk is dat het om ongesubstantieerde claims gaat van de Taliban, weliswaar met een erg reële uitkomst.

[...]

Meent verwerende partij dat de Taliban voor al die ontvoeringen en moorden op burgers rationeel handelde, op basis van zorgvuldige afweging en onderzoek zekerheid had over de beschuldigingen en dat al die

personen effectief informatie over de Taliban hadden doorgegeven aan de overheden? Een dergelijke stelling is niet enkel ongefundeerd maar gaat in tegen de hierboven beschreven landeninformatie.

Dat verzoeker gezien werd door de Taliban terwijl de Afghaanse grenspolitie in zijn winkel was is voldoende om hem van spionage te beschuldigen en te vervolgen voor de Taliban, dat blijkt immers uit de talrijke voorbeelden die hiervan terug te vinden zijn. Verder vindt verwerende partij dat verzoeker te weinig informatie heeft over het bezoek dat de Taliban nog aan zijn huis gebracht heeft na zijn vertrek. Zijn vader had hem hier meer over moeten vertellen.

Tot slot vindt verwerende partij het opmerkelijk dat verzoeker op het moment van het gehoor al twee maanden niet wist waar zijn familie zich bevond. Al wat verzoeker wist was dat zij uit Jalalabad dienden te vertrekken omdat de vriend van zijn vader zich onveilig voelde. Zijn vader zou hem inlichten als ze op een andere plek zouden aankomen en dat is niet gebeurd. Dit verbaast verwerende partij. Verwerende partij had liever gehad dat verzoekers vader de verblijfsopties na Jalalabad zou uiteengezet hebben en alle opties zou overlopen hebben om contact te houden. Verzoeker had dit liever ook gehad. Maar de realiteit is helaas dat verzoekers familie halsoverkop is moeten vertrekken, zelf geen uitgebreid netwerk hebben in Afghanistan, dat de socio-economische crisis de verblijfsopties beperkt, en de alternatieven voor verzoekers gezin dus niet voor het rapen liggen.

Het zijn zeer dunne gronden op basis waarvan verwerende partij verzoeker zijn verklaringen elke geloofwaardigheid onttrekt; en er wordt geenzins in rekening gebracht dat hij erg jong is, de situatie in Afghanistan zelf niet bijster goed kent gezien hij is geboren en getogen in Pakistan, op jonge leeftijd vertrokken is.

De beslissing is manifest onredelijk.

Verwerende partij kan geen degelijke inschatting maken van het risico voor verzoeker als deze inschatting niet berust op een correcte inschatting van de verklaringen van verzoeker omtrent de feiten die hij en zijn gezin reeds ondergaan hebben, hun huidige leefomstandigheden, de maatregelen die ze genomen hebben voor hun veiligheid en de zeer penibele socio-economische situatie waarin het gezin beslissingen moet nemen."

Verder gaat verzoeker in op de verplichtingen van de asielinstanties qua onderzoek en geeft hij een omstandige theoretische uiteenzetting - met verwijzingen naar een veelheid aan rechtspraak van onder andere het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en rapporten van UNHCR - omtrent de samenwerkingsplicht.

Verzoeker betoogt dat aannemelijk is dat hij onvoldoende op de hoogte is van de concrete risico's die hij loopt bij terugkeer en dat verweerder daarentegen wel op de hoogte is van die risico's en verplicht is dit risico uit eigen beweging in te schatten.

Verzoeker stelt:

"Van een verzoeker kan ook niet verwacht worden nu reeds te kunnen aangeven hoe hij veranderd is qua mentaliteit en denken over zaken die voor de Taliban cruciaal zijn (geloof, staatsinrichting, man-vrouw verhouding, traditie en 'Afghaansheid', ...), gezien een dergelijke verandering niet zozeer bewust is, maar vooral wordt opgemerkt als men terug in de thuiscontext geplaatst wordt en merkt minder of geen aansluiting te vinden.

[...]

Het is om die reden dan ook de verantwoordelijkheid van de verwerende partij om de tijd te nemen om deze veranderingen en hun mogelijke gevolgen samen met verzoeker in kaart te brengen.

Het risico voor verzoeker vloeit immers niet voort uit de veranderingen die hij al dan niet ondergaan heeft, maar uit hoe hij gepercipieerd zou worden door de Taliban bij terugkeer. Deze perceptie kan verzoeker per definitie niet voorspellen. Verzoeker is immers nog nooit na een lang verblijf in Europa teruggekeerd naar een door de Taliban bestuurd Afghanistan. De kennis die verzoeker nodig heeft voor de inschatting van dit risico, is kennis die hij niet heeft. Verwerende partij als asielinstantie heeft deze kennis daarentegen wél."

Verzoeker meent dat verweerder de samenwerkingsplicht en de eigen onderzoeksplicht schendt, en daarmee ook artikel 3 van het EVRM, door deze risico's niet samen met verzoeker na te gaan in termen die verzoeker zelf ook kan begrijpen.

Verder houdt verzoeker een op algemene informatie gebaseerd uitgebreid theoretisch betoog inzake de verplichtingen van asielinstanties qua onderzoek op vlak van landeninformatie, het tekort aan informatie, meer bepaald het gebrek aan informatie omwille van de situatie in Afghanistan en het gebrek aan informatie om in te kunnen schatten welke behandeling terugkeerders uit het Westen riskeren, en kritiek op de inschatting van en de bronnen waar verweerder zich op beroept om het risico voor terugkeerders te beoordelen.

Voorts maakt verzoeker een uitgebreide risicoanalyse voor personen als afgewezen asielzoeker terugkeren uit Europa, dit aan de hand van een veelheid aan rapporten van onder meer EUAA en UNHCR en rechtspraak van het EHRM en de Raad.

Verzoeker voert aan dat "het vaststaat dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gebruik zal moeten maken van documenten die hem identificeerbaar maken als iemand die terugkeert uit België/Europa en die werden afgegeven door een organisatie die een objectieve vijand is van de Taliban, m.n. een afgescheurde

ambassade die trouw is aan de voormalige republiek, en dat de Taliban zijn verblijf in Europa en deze documenten zal onderzoeken en dit een ernstig risico op onmenselijke en vernederende behandeling en foltering met zich meebrengt, dan dient dit onderzocht te worden door de asielinstanties omdat het tot de kern van de internationale bescherming behoort.”

Verder licht hij het belang van de afbakening en identificatie van de correcte risicogroep toe. Hij meent dat het dan ook essentieel is dat de asielinstanties aangeven of ze betwisten dat:

“- een Afghaan die gevlucht is voor willekeurig geweld en niet voor de Taliban een minder groot risico loopt op een schadelijke behandeling bij terugkeer dan een Afghaan die voor de Taliban gevlucht is of omwille van de Taliban niet wenst terug te keren.

- een Afghaan die gevlucht of gemigreerd is naar een islamitisch buurland van Afghanistan een minder groot risico loopt op een schadelijke behandeling bij terugkeer dan een Afghaan die gevlucht is naar een Westers of Europees land.

- een Afghaan die Afghanistan verlaten heeft om te werken, om zich bij zijn familie te voegen, voor toeristische, medische of andere redenen een minder groot risico loopt op een schadelijke behandeling bij terugkeer dan een Afghaan die is gevlucht om bescherming te vragen tegen de Taliban.

Verzoeker meent alleszins dat dit een relevant onderscheid is omdat het enkel in het geval is dat een Afghaanse onderdaan die Afghanistan ontvlucht is naar een Europees land om er bescherming te zoeken tegen de Taliban, dat dit zal gepercipieerd worden door de Taliban als politiek-religieus verraad, als een ideologische keuze voor het Westen en tegen de Taliban.”

Verzoeker gaat uitgebreid in op de gelijkenissen en verschillen met de “Sufi en Elmi casus”.

Vervolgens houdt verzoeker een uiteenzetting over het risico bij terugkeer en toegang tot het Afghaanse grondgebied en de regio van herkomst: hij wijst erop dat hij niet over geldige reisdocumenten beschikt en geeft een theoretische uiteenzetting omtrent de mogelijke gevolgen bij terugkeer.

Voorts wijst verzoeker op het risico bij en na vestiging in het gebied van herkomst en geeft hij een theoretische, op algemene landeninformatie gebaseerde toelichting in dit verband.

Toegepast op zijn profiel, stelt verzoeker het volgende:

“Verzoeker zal niet in staat zijn om het gewenste sociale gedrag te vertonen en zal aanzien worden als iemand die effectief veranderd is. Het risico op geweld en vijandigheid bij terugkeer t.o.v. zijn omgeving is reëel. In de EUAA richtlijnen van januari 2023²¹⁶ formuleerde het Europees Asielagentschap een aantal risicobepalende omstandigheden waarmee rekening moet worden gehouden bij terugkeer, en die hier relevant zijn.

De volgende elementen maken dat verzoeker een verhoogd risico loopt bij een vestiging in zijn regio van herkomst:

a) het gebied van herkomst: Volgens EUAA is een groter risico is in plattelandsgebieden waar Pashtunen wonen: verzoeker is als Pashtun afkomstig uit district Deh Bala, provincie Nangarhar, hetgeen ruraal gebied is, en waar Pashtunen 100% van de bevolking uitmaken.²¹⁷

Voor de provincie Nangarhar oordeelde Uw Raad reeds eerder dat dit een element eigen aan de persoon is waarbij rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van de vrees voor vervolging omwille van verwestering. Uw Raad verwees daarbij naar het feit dat er in de provincie Nangarhar verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, zoals de Taliban, ISKP, Tehrik-e taliban Pakistan, en het Haqqaninetwerk (hoewel dit laatste netwerk in heel Afghanistan aanwezig is, en sleutelposities binnen de Taliban in handen heeft – zie supra) (RvV arrest nr. 278 653 van 12 oktober 2022). Het EUAA rapport omtrent de veiligheidssituatie van augustus 2022 bevestigt dat ISKP strijders zich op het platteland van Kunar, Nangarhar en mogelijk Nuristan bevinden: [...]

Verzoeker dient bijgevolg bij een terugkeer niet enkel de Taliban te vrezen, maar ook ISKP, die historisch gezien steeds sterk stond in zijn regio, die kan rekenen op lokale steun van dorpen in verzoekers district door gelijkgezinden (‘villages with a dominant ISKP mindset’), die na de machtsovername door de Taliban in het algemeen een heropleving meemaken, én die zeer actief zijn in specifiek verzoekers district.

Gezien het feit dat ISKP een jihad voert tegen het Westen, en men in verzoekers dorp zijn jarenlange afwezigheid zeker zal merken, is het risico groot dat verzoeker het slachtoffer van vervolging of ernstige schade zal worden.

Verder blijkt ook Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) aanwezig in verzoekers regio: [...]

Er blijkt een Salafistische gemeenschap in verzoekers regio van herkomst aanwezig te zijn.²²⁵ Deze salafisten, die ideologisch verwant zijn aan Al Qaeda, Daesh en ISKP, houden er een meer radicale interpretatie van de Islam op na. Binnen de Salafistische stroming van de Islam zijn er sterke anti-Westerse tendensen.²²⁶

Er is sprake van een ‘diepgewortelde salafistische ideologie in verzoekers regio, zoals blijkt uit het EUAA rapport van augustus 2022: [...]

Verzoeker wijst ook op RvV nr 283128 van 13 januari 2023 waarin er op wordt gewezen dat het voor een minderjarige die hier een tijd verbleven heeft en die uit een conservatief milieu uit Nangarhar afkomstig is, niet noodzakelijk evident is om de maturiteit en inzicht te hebben om ‘het spel te spelen’: [...]

b) de leeftijd: Verzoeker verliet Afghanistan toen hij slechts 15 jaar oud was, 2 jaar geleden, in 2021. Verzoeker was bij aankomst in België nog steeds slechts 16 jaar oud. Als minderjarige is het risico groter dat

hij zich bepaalde gedragingen (zelfs onbewust) heeft eigen gemaakt die hem negatief in de aandacht gaan brengen in het traditionele Afghanistan.

c) de duur van het verblijf in een westers land: Verzoeker verliet Afghanistan in 2021 als 15-jarige. In maart 2022 kwam verzoeker aan in België. Sindsdien verblijft verzoeker onafgebroken in Europa. Doordat het om vormende jaren gaat, is de impact van dit verblijf groter dan bij een volwassene wiens persoonlijkheid al volledig gevormd is. Verzoeker is vlak na de machtsovername van de Taliban gevlucht, waardoor hij geen voeling heeft met Taliban-Afghanistan. Er dient ook rekening te worden gehouden met het feit dat verzoeker niet gesocialiseerd werd in Afghanistan maar daar slechts een jaar verbleven heeft. De eerste 14 jaar van zijn leven heeft hij in Peshawar, Pakistan doorgebracht. Stellen dat verzoeker vertrouwd zou zijn met de normen en waarden die de Taliban oplegt en hardhandig afdwingt is meer dan een brug te ver.

[...]

d) Verzoekers gewoontes in België:

Verzoeker heeft aangegeven geen vijf maal daags te bidden in België, af en toe alcohol te drinken, af en toe cannabis te roken, sigaretten te roken, en een eigen kapsel en kledingstijl te hebben.

Op consultatie verklaart verzoeker verslaafd te zijn aan roken, en ook alcohol niet te kunnen laten. Hij geeft aan dat hij met zijn vrienden gaat drinken in Antwerpen, aan de Groenplaats en ook aan de boten.

Zijn vriendengroep is van verschillende origine en culturen. Het zijn zowel Afghanen, Belgen, als Marokkaanse jongens. Ze gaan gamen en spelen voetbal.

Verzoeker is ondertussen 8 maanden samen met een 14-jarig meisje van Afghaanse origine, H.. Haar gezin mag niet te weten komen dat zij een relatie hebben.

Vanaf september gaat verzoeker duaal leren aanvatten en dit zal als keukenmedewerker zijn. Er werd verzoeker daarbij gevraagd of hij bezwaar heeft tegen werken met alcohol en varkensvlees en hij gaf volgens zijn voogd aan geen bezwaar te hebben.

Dat zijn exact de zaken waarop verzoeker bevroegd zal worden door Taliban en door andere Afghanen als ze te weten komen dat hij enkele jaren in Europa heeft doorgebracht en het zijn overschrijdingen van de sociale en religieuze mores die de Taliban hardhandig afdwingt en waarvoor hij bestraft zal worden.

in de EUAA rapporten al jarenlang wordt aangevoerd dat middelengebruik bijzonder zwaar bestraft wordt en dit als vervolging kan aanzien worden: [...]

Verzoeker zal in alle waarschijnlijkheid verslaafd blijven bij terugkeer naar Afghanistan, en alleszins is zijn drug en middelenmisbruik buiten Afghanistan ook gekend, en voldoende ernstig om verzoeker aan een risico van mishandeling bloot te stellen. [...]

De relatie met H. maakt een voorhuwelijks relatie uit en kan verzoeker beschuldigingen van zina opleveren, wat zeer streng bestraft wordt. De (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur zal het voor verzoeker bijzonder moeilijk maken om te aarden in Taliban-Afghanistan, en daardoor zal de Afghaanse gemeenschap, de Taliban en ISKP zich afvragen of hij niet 'besmet' is geraakt door het verblijf in het westen."

Voorts verwijst verzoeker uitgebreid naar landeninformatie aangaande het talibanbestuur op zich en bespreekt hij uitvoerig de implicaties voor Afghaanse burgers.

Vervolgens poneert verzoeker enkele "essentiële rechtsvragen en bewijsstandaarden in functie van een toekomstgerichte beoordeling".

In een derde onderdeel verwijst verzoeker naar het vermenigvuldigingseffect en stelt hij dat er zich in zijn persoon meerdere risicofactoren manifesteren die elkaar versterken.

Verder houdt verzoeker, verwijzend naar relevante rechtspraak en landeninformatie, een omstandig betoog inzake de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Hij benadrukt dat het opzettelijk handelen van het talibanregime aan de basis zou liggen van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan.

In dit verband wijst verzoeker op zijn persoonlijke situatie:

"Er zijn serieuze indicaties dat verzoeker als terugkeerder uit het Westen heden, nu de Taliban het volledige grondgebied controleert, en gelet op de huidige socio-economische situatie, zou worden uitgesloten van enige hulp, bijstand en onderdak, op grond van zijn hoedanigheid van terugkeerder uit Europa, en hiertegen geen enkele bescherming van de Taliban zal krijgen, en dit eveneens op grond van zijn hoedanigheid als terugkeerder.

Het gaat om ernstige schade die intentioneel wordt toegebracht."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

"3. UNHCR, International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan November 2022, Intervisie Nansen, 17 november 2022, powerpoint;

4. Briefwisseling met Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade;

5. Attest van de Afghaanse Ambassade;

6. Standpunt Buitenlandse Zaken over hervatte afgifte paspoorten door de Afghaanse ambassade te Brussel;

7. Briefwisseling met DVZ over gebruik Laissez-Passer;"

2.2. Bij verweernota van 4 augustus 2023 brengt verweerder volgende landeninformatie middels URL-verwijzingen bij:

- EUAA: “*Pakistan – situation of Afghan refugees*” van mei 2022;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023;
- UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van juni 2023.

2.3. Bij aanvullende nota van 11 januari 2024 brengt verweerder volgende landeninformatie middels URL-verwijzingen bij:

- EUAA COI Query “*Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023;
- EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- EUAA “*Afghanistan – Country Focus*” van december 2023;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022;
- UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023;
- EUAA: “*Pakistan – situation of Afghan refugees*” van mei 2022.

2.5. Bij aanvullende nota van 15 januari 2024 verwijst verzoeker middels URL en citaten uit rapporten naar actuele landeninformatie met betrekking tot de situatie in Afghanistan. Daarnaast legt verzoeker de volgende stukken neer bij deze aanvullende nota:

1. *Attest opleiding CDO*
2. *Attest atheneum Lier*
3. *Brief oom*
4. *Foto's met zijn vriendin*
5. *Foto's met vrienden en tijdens het uitgaan in Oostende*.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Verzoeker verklaart te zijn geboren in Pakistan in 2006 en daar het grootste deel van zijn leven te hebben gewoond. Verzoeker zou eind 2020 of begin 2021 met zijn gezin zijn teruggekeerd naar Afghanistan. Verzoeker stelt dat hij door de taliban beschuldigd werd van verraad, waarna hij Afghanistan 10 tot 15 dagen na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 verliet.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verblijf in Pakistan *an sich* niet in twijfel getrokken, maar wordt verzoekers vrees beoordeeld ten opzichte van Afghanistan, zijn land van nationaliteit.

De elementen van de motivering zijn als volgt:

- verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af aangaande kernelementen van zijn asielaanvraag: verzoeker verklaarde initieel bij aankomst in België dat de taliban zijn vader hebben beschuldigd dat hij de politie zou hebben opgebeld (MINTEH-fiche, p. 4), maar verklaarde bij de DVZ en het CGVS dat verzoeker zelf beschuldigd werd van spionage en de grenspolitie te hebben ingelicht (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15); verzoeker geeft geen afdoende uitleg voor de discrepanties in zijn verklaringen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18-19); het betoog van verzoekers advocaat, dat niet kan worden nagegaan of de verklaringen correct genoteerd werden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 27), kan geen verklaring bieden voor dergelijke uiteenlopende verklaringen, te meer omdat de ambtenaar er geen enkele baat bij heeft om de verklaringen verkeerd te noteren;

- verder kan niet worden aangenomen dat de taliban vrij rondlopen in het dorp doorheen de dag, wanneer zij niet gezien zouden willen worden, en dat zowel verzoeker als de grenspolitie hen bij dag konden spotten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8, p. 15, p. 19); evenmin is aannemelijk dat verzoeker vervolgens van spionage beschuldigd werd, gezien niet geloofwaardig is dat verzoeker de enige zou geweest zijn die hen zou hebben zien passeren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7);

- niettemin verzoeker na zijn vertrek nog contact had met zijn familie, is hij nauwelijks op de hoogte van de gebeurtenissen na zijn vertrek uit Afghanistan (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20), terwijl

redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoeker op de hoogte zou zijn van – minstens zelf zou informeren naar – de bedreigingen die de taliban aan hem hebben gericht;
- verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij en zijn familie geen contact meer zouden hebben (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-12).

Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het (opnieuw) bekritisieren van het gebruik van de MINTEH-fiche, het wijzen op algemene landeninformatie ter staving van de waarachtigheid van zijn verklaringen, het hernemen van zijn verklaringen over de afwezigheid van contact met zijn familie, het wijzen op zijn jonge leeftijd en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dit vormt evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer waarmee verzoeker er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan de voorgehouden problemen van verzoeker met de taliban in Afghanistan.

5. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaar en specifiek profiel van een verwesterde jongeman die tevens niet is opgegroeid in Afghanistan.

5.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan volgende analyse worden gemaakt.

Uit de landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf in Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad volgt in deze de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.2. Te dezen dringt zich een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging op ingevolge verzoekers langdurig verblijf in Europa, met inachtneming van de omstandigheid dat verzoeker niet in Afghanistan is opgegroeid.

Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de ‘vrees voor vervolging’ (artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming

dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

Dit blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie die stelt: *“In dit verband moet worden vastgesteld dat in het stelsel van de Richtlijn de bevoegde autoriteiten, wanneer zij overeenkomstig artikel 2, sub c, van de Richtlijn beoordelen of een verzoeker een gegronde vrees heeft te worden vervolgd, zich ervan vergewissen of de gebleken omstandigheden een zodanige bedreiging voor de betrokkene vormen dat hij een gegronde vrees heeft om, gelet op zijn persoonlijke situatie, daadwerkelijk te worden vervolgd. (eigen onderlijning)”, (HvJ, 5 september 2012, *Bundesrepublik Deutschland tegen Y en Z*, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76).*

Het ‘Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, December 2011)’ van UNHCR stelt (cf. § 45): *“However, the word “fear” refers not only to persons who have actually been persecuted, but also to those who wish to avoid a situation entailing the risk of persecution.”* (eigen vertaling: *“Echter, het woord “vrees” verwijst niet alleen naar de personen die reeds werkelijk werden vervolgd, maar ook naar hen die een situatie wensen te vermijden die het risico op vervolging met zich zou meebrengen.”*).

5.3. Verzoeker, die verklaart te zijn geboren op [...] januari 2006, verliet Afghanistan begin augustus 2021, net na de machtsovername door de taliban. Verzoeker diende een verzoek om internationale bescherming in op 7 maart 2022. Het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS ging door op 28 maart 2023. De bestreden beslissing dateert van 26 juni 2023. Blijkens de beslissing van de dienst Voogdij van de FOD Justitie werd verzoeker begeleid door een voogd tot hij de meerderjarigheid verwierf, met name op [...] januari 2024.

Verzoeker was bijgevolg minderjarig gedurende een aanzienlijk gedeelte van de procedure; tot het ogenblik van zijn verworven meerderjarigheid was derhalve het principe van het hoger belang van het kind een element dat mede in rekening diende te worden genomen.

De graad van medewerking, bewijslast en verantwoordelijkheid in hoofde van verzoeker moet worden beoordeeld in het licht van zijn individuele situatie. Verzoeker was zoals reeds hierboven gesteld minderjarig tijdens het persoonlijk onderhoud. Van een minderjarige verzoeker om internationale bescherming kan niet dezelfde graad van medewerking en verantwoordelijkheid worden verwacht als van een meerderjarige verzoeker om internationale bescherming. De UNHCR *“Guidelines on international protection no. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”*, paragraaf 73, wijzen er op dat voor beschermingsverzoeken van minderjarigen het nodig kan zijn dat een asielautoriteit een grotere bewijslast op zich neemt, vooral wanneer het een niet-begeleide minderjarige betreft. Dit is dus eveneens van toepassing op verzoeker.

5.4. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het ‘spel’ kunnen spelen en zich also aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *“to play the game”*).

In casu stelt zich evenwel de vraag of verzoeker het ‘spel’ zal kunnen spelen.

Verzoeker verduidelijkt dat hij geboren is in de stad Peshawar in 2006, gelegen in de provincie Khyber Pakhtunkwa te Pakistan, waar hij woonde tot 2020. Verzoeker legde in de loop van de procedure zijn originele PoR-kaart voor, alsook kopieën van de PoR-kaarten van zijn vader en moeder.

Inzake deze documenten motiveert verweerder als volgt:

“Jouw jouw Proof-of-Registration (PoR)-kaart uit Pakistan en de kopieën van de PoR-kaarten van je ouders zijn louter een aanduiding van jullie tijdelijk verblijf in Pakistan, wat in deze beslissing niet betwist wordt.”

Hieruit blijkt dat verzoekers verblijf in Pakistan niet wordt betwist.

De Raad meent dat verzoekers beweerde geboorte en verblijf in Pakistan van belang kunnen zijn om mee te nemen in de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming. Indien hieraan geloof wordt gehecht, dan zou blijken dat het grootste deel van verzoekers jonge leven en vormende jaren zich buiten Afghanistan heeft afgespeeld.

Immers valt in de EUAA “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023 te lezen dat Afghanen die in Pakistan opgegroeid zijn doorgaans niet bekend zijn met Afghaanse normen en verwachtingen en een sterk accent kunnen hebben, waardoor ze herkenbaar zijn. De Richtlijnen geven aan dat de behandelingen waaraan Afghanen, geboren en getogen in Pakistan, kunnen worden onderworpen meestal niet kunnen worden gelijkgesteld met vervolging. In uitzonderlijke gevallen en rekening houdend met bijkomende individuele omstandigheden kan er niettemin sprake zijn van vervolging (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 104).

Verweerder verwijst in de verweernota van 4 augustus 2023 en de aanvullende nota van 11 januari 2024 eveneens naar voormeld rapport van EUAA, alsook naar het rapport EUAA: “*Pakistan – situation of Afghan refugees*” van mei 2022. Verweerder laat echter na om concreet te motiveren omtrent de omstandigheden van verzoekers verblijf in Pakistan.

Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien niet dat de *protection officer* (diepgaande) vragen heeft gesteld omtrent de omstandigheden van verzoekers verblijf in Pakistan. Zo kan niet blijken of verzoekers leven in Pakistan zich binnen of buiten de Afghaanse en/of Pashtou gemeenschap in Pakistan heeft afgespeeld en of hij al dan niet vertrouwd is met de Afghaanse waarden en normen. Verzoekers verklaringen over zijn kortstondig verblijf in Afghanistan voorafgaand aan de machtsovername door de taliban wijzen er evenmin op dat verzoeker, toen 15 jaar oud en in het bijzijn van zijn familie, zich gemakkelijk aanpaste aan de Afghaanse realiteit (“*Je vertelt me dat je daar acht maanden tot een jaar hebt gewoond. Hoe was de veiligheidssituatie daar toen?*”, “*Ik woonde altijd in Pakistan. Ik studeerde ook in Pakistan; toen we terugkeerden naar Afghanistan was het helemaal anders. Ik vond het helemaal niet leuk en er waren altijd gevechten.*”, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8; “*Ik ben één keer naar school gegaan, maar dat was helemaal anders, niet zoals Pakistan.*”, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). De aanwezige advocaat heeft aan het einde van het persoonlijk onderhoud aangegeven dat de schok tussen Pakistan en Afghanistan groot was voor verzoeker en dat school volledig anders was voor hem (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 27).

Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker in het verzoekschrift en bij aanvullende nota elementen aanbrengt inzake zijn verblijf in Europa, die een grondig onderzoek rechtvaardigen, gelet op de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021. Verzoeker verwijst naar actuele landeninformatie met betrekking tot de situatie in Afghanistan en de risico's in geval van terugkeer na een verblijf in Europa. Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op de islam niet op strikte wijze te belijden, af en toe alcohol te drinken en te roken en een diverse vriendengroep te hebben. Verder brengt hij stukken bij die de omstandigheden van zijn verblijf in België schetsen (stukken 1-5, bij aanvullende nota van 15 januari 2024). Hieruit blijkt onder meer dat verzoeker een duale opleiding volgt, Nederlands leert, een relatie heeft met een meisje en regelmatig uitgaat met vrienden.

In het licht van het voorgaande dient grondig onderzoek te worden gedaan naar de omstandigheden van verzoekers verblijf in Pakistan, alsook naar de invulling van zijn leven tijdens zijn verblijf in België, waarvan hij reeds een begin van bewijs levert in het verzoekschrift en de aanvullende nota, en de eventuele impact ervan op een terugkeer naar Afghanistan in het kader van de voormelde actuele landeninformatie en de daarin geschetste risicoprofielen.

De heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, weerspiegelen immers niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen, waarmee verzoeker als vijftienjarige kortstondig werd geconfronteerd. Er dient dan ook rekening te worden gehouden met de huidige context van de strenge sociaal-religieuze Richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd. Verzoeker heeft immers, als minderjarige en in het bijzijn van zijn familie, niet meer dan een jaar in Afghanistan gewoond en is er 15 dagen na de machtsovername van de taliban vertrokken.

Gelet op de voorstaande vaststellingen, met inachtneming van de elementen die verzoeker aanbrengt in zijn aanvullende nota en verklaringen ter terechtzitting, besluit de Raad dat een verder en diepgaand onderzoek naar zijn vrees bij terugkeer naar Afghanistan ten gevolge van zijn verblijf in zowel Pakistan als Europa, zich opdringt.

6. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in

deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 juni 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS